மங்களாகிய தீர்த்தயாத்திரை முதலியவற்றைச் செய்து திரும்பி வந்தபிறகு அர்ஜுனனுக்குப் பிறந்ததினால் அவன் புத்திரனுக்கு ஶ்ருதகர்மாவென்று பெயரிடப்பட்டது. நகுலன், தன்புகழை விருத்தி செய்கிறவனாகிய புத்திரனுக்குக் கௌரவ வம்சத்திற்பிறந்த மஹாத்மாவாகிய சதானீகனென்னும் ராஜரிஷியின் பெயரையிட்டான். திரௌபதி, அக்கினிதேவதையின் நக்ஷத்திரமாகிய கிருத்திகையில் ஸஹதேவனுக்கு ஒரு புத்திரனைப் பெற்றாள். அதனால், அவனுக்கு [1] ஶ்ருதஸேனனென்று பெயரிட்டனர். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! புகழ்பெற்றவர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் நன்மையைக் கருதுகிறவர்களுமாகிய இந்தத் திரௌபதியின் புத்திரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் ஒரு வருஷம் வித்தியாஸமுள்ளவர்களாகப் பிறந்தனர். பரதஶ்ரேஷ்டரே! தௌம்யரிஷி அவர்களுக்கு ஜாதகர்மம் சௌளம் உபநயன முதலியவற்றைப் பிராயத்தின் வரிசைப்படி சாஸ்திரப்பிரகாரம் செய்தார். பிறகு, வேதாத்யயனஞ்செய்து பிரம்மசரிய விரதத்தைச் செம்மையாக நடத்தித் தேவர்கள் மனிதர்களுடைய ஸம்பந்தமான அஸ்த்ரங்களையும் பாணங்களெல்லாவற்றையும் அர்ஜுனனிடம் கிரஹித்தார்கள். ராஜஶ்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! விசாலமான மார்புகளுடையவர்களும் மஹாரதர்களுமான தேவகுமாரர்களைப்போன்ற புத்திரர்களுடன் சேர்ந்து பாண்டவர்கள் மகிழ்ந்திருந்தனர்.

ஹரணாஹரணபர்வம் முற்றிற்று.

இருநூற்றுநாற்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம்.

(கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸ்திரீகளுடன் ஜலக்கிரீடைக்காக யமுனைக்குச் சென்றபோது பிராம்மணவடிவமாகவந்த அக்னியைக் கண்டது.)

அந்தப் பாண்டவர்கள், இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வஸித்துக்கொண்டிருக்கையில், திருதராஷ்டிர மஹாராஜன் பீஷ்மர் இவர்களுடைய கட்டளைப்படி பகையரசர்களை ஜயித்தார்கள். சிறந்த குணங்களும் செய்கைகளுமுள்ள தர்மராஜரை அடுத்த பிறகு, எல்லா ஜனங்களும் நல்ல லக்ஷணமுள்ளதும் புண்ணியகாரியத்தைச் செய்வதுமாகிய சரீரத்தையடைந்த ஆத்மாக்களைப்போல சுகமாக இருந்தனர். ஜனமேஜயரே! நீதியோடுகூடிய அந்தத்

---

1 'அக்னியைப்போலப் பிரகாசமான ஶ்ருதம் என்னும் சாஸ்திரஞானத்தை சேனையைப்போலப் பலமாகவுடையவன்' என்பது பொருள்.

தர்மராஜர் தர்மார்த்தகாமங்களென்னும் மூன்று புருஷார்த்தங்களைத் தமக்குச் சரியான நிலைமையிலிருக்கும் மூன்று பந்துக்களைப்போல மரியாதையாக நடத்தினார். சரீரத்தோடுகூடியிருப்பன போலவே அந்தத் தர்மார்த்தகாமங்களுக்கும் ஸமமாகத் தமது திரவியத்தைப் பகிர்ந்துகொடுத்து அவற்றோடு தாம் [1] நான்காவது பங்காளிபோலிருந்தார். ஜனங்கள், வேதங்களை ஓதுகிறவரிற் சிறந்தவரும் அவற்றை மஹாயஜ்ஞங்களில் உபயோகிப்பவரும் புண்ணியலோகங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்பவருமாகிய அந்தத் தர்மராஜரை அரசராகக் கிடைக்கப்பெற்றனர். அந்த அரசரினால் ராஜ்யலக்ஷ்மி நிலையான இடம் பெற்றது. அறிவானது சிறந்த ஆதரவையடைந்தது. எல்லாத்தர்மங்களும் அபிவிருத்தி அடைந்தன. அந்த அரசர் நான்கு சகோதரர்களுடன் கூடி நான்கு வேதங்களையும் பிரயோகித்துச் செய்யப்பட்ட மஹாயாகம்போல மிகவும் பிரகாசித்தார். பிருஹஸ்பதிக்கொப்பான தௌமியர் முதலிய பிராம்மணஶ்ரேஷ்டர்கள், பிரம்மாவினிடம் தேவர்களிருப்பதுபோல அவரைச் சுற்றியிருந்தனர். பூர்ணசந்திரனைப்போல மாசற்ற தர்மராஜரிடம் பிரஜைகளுடைய கண்களும் உள்ளங்களும் ஒரே காலத்தில் மிக்க அன்பினாற்பற்றியிருந்தன. பெரிய அதிருஷ்டத்தினாலேமாத்திரம் பிரஜைகள் அந்த ராஜாவினிடம் உள்ளன்பு வைக்கவில்லை. ஜனங்கள் மனத்திற்கினியனவற்றையெல்லாம் அவர் கிரியையினால் நிறைவேற்றினார். சிறந்த புத்தியுள்ளவரும் அழகாகப் பேசுகிறவருமாகிய அந்தத் தர்மராஜரிடத்தில் அயுக்தமாகவாவது அஸத்யமாகவாவது கடுமையாகவாவது மனத்தைக் கவராததாகவாவதிருக்கும் சொல் இருந்ததில்லை. ஜனமேஜயரே! மிகப்பெரிய சக்திமானான தர்மபுத்திரர், எல்லாப்பிரஜைகளுக்கும் தமக்கும் நன்மையானவற்றையே செய்யக்கருதி அன்போடிருந்தார். அவரைப்போலவே பாண்டவர்களனைவரும் மகிழ்வுற்றுத் துயரம்விட்டுத் தங்கள் பராக்கிரமத்தினால் மற்ற அரசர்களையெல்லாம் அச்சப்படுத்திக்கொண்டு வஸித்தனர்.

பிறகு, சிலநாட்கள் கடந்தபின், அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, 'கிருஷ்ணா! தாபம் அதிகமாகவிருக்கிறது; நாம் யமுனைக்குச் செல்லுவோம். மதுஸூதனா! நாம் வேண்டியவர்களுடன்கூட அங்கே விளை

1 இம்மூன்றையும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லாமல் நடத்தின பிறகு, தம் ஸௌக்கியத்தைக் கருதினார் என்பது கருத்து; 'மூன்று மந்திரிகளையுடைய அரசன் அவர்களால் உபாஸிக்கப்படுவதுபோலவும், மோக்ஷஸ்வரூபனான ஆத்மா தர்மார்த்தகாமங்களால் உபாஸிக்கப்படுவதுபோலவும், அவர் தர்மார்த்தகாமங்களால் உபாஸிக்கப்பட்டார்' என்பது இங்கே பழைய உரை.

யாடிவிட்டு ஸாயங்காலத்தில் திரும்பிவருவோம். ஜனார்த்தனரே! நீர் மனம் வைக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். அதற்குக் கிருஷ்ணபகவான், 'குந்தியின் புத்திரனே! அர்ஜுனா! நாம் வேண்டிய ஜனங்களுடன் ஸுகமாக ஜலக்கிரீடை செய்யலாமென்பது எனக்கும் இஷ்டந்தான்' என்று சொன்னார். ஜனமேஜயரே! அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருவரும், தர்மபுத்திரரைக் கேட்டு அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு, வேண்டியவர்களுடன்கூட அவ்விடம் சென்றனர். காண்டவப்பிரஸ்தத்தில் காடுகளில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன் புஷ்பத்தோட்டங்களோடுகூடிய சிறந்த யமுனாநதியைக் கண்டார். கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு, யமுனைக்கரையில், எல்லாப் பருவங்களிலும் அழகானதும் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடமுமாகிய உயர்ந்த காண்டவவனத்தையும் அதைச் சேர்ந்த எல்லாப் பிரதேசங்களையும் அர்ஜுனனோடுகூடப் பார்த்தார். கொண்டைமுசுறுகள், நரிகள், புலிகள், செந்நாய்கள், மான்கள், குரங்குகள், யானைகள், சிறுத்தைகள் முதலிய அனேக மிருகங்களும், கிளிகள், மயில்கள், காலகண்டகபக்ஷிகள், ஹம்ஸபக்ஷிகள், ஸாரஸபக்ஷிகள் முதலிய பக்ஷிகளும் சப்தித்துக்கொண்டு நிரம்பியிருப்பதும், தேவாஸுர ராக்ஷஸர்கள் முதலிய எல்லாராலும் கொண்டாடத்தக்கதும், பன்னக ராஜாவான தக்ஷகனுக்கு இருப்பிடமும், மூங்கில், இலவு, வில்வம், குருக்கத்தி, நாவல், மா, சண்பகம், அங்கோலம், பலா, அரசு, பனை, எலுமிச்சை, மகிழ், ஏகபத்மகம், தாளிப்பனை, சந்தன முதலிய அனேக மரங்கள் நிரம்பினதும், அனேகம்புதர்களால் மூடப்பட்டதும், பிரம்புகளும் வண்டுமூங்கில்களுமுள்ளதும், ஸர்ப்பங்கள் நிறைந்ததும், விஸ்தாரமான பெருமரங்கள் நெருங்கினதால் ஸூர்யகிரணம் படாததும், கோரப்பற்களுள்ள துஷ்டமிருகங்கள் கூட்டங்களாயிருப்பதும், மனிதர்களேயில்லாததும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹா ஸர்ப்பங்களுக்கும் பக்ஷிகளுக்கும் முக்கியமான இடமுமாகிய காண்டவவனத்தை, மிகுந்த பிரஜ்ஞையுள்ளவரும் எல்லா லோகங்களின் பிரிவுகளையும் அறிந்தவரும் ஸர்வலோக நாதருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் அர்ஜுனனுடன் பார்த்தார். பீதாம்பரத்தைத் தரிப்பவராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், அந்தவனத்தில் அனேகமுறை சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கையில், மரங்களோடும் யக்ஷர்களோடும் பிராணிகளோடும் பக்ஷிகளோடும் காண்டவவனத்தை அழிக்கக் கருதினார். அனேக மரங்களுள்ளதும், அனேக விதங்களான வீடுகள் நிரம்பின

தும், சுவையுள்ளவையும் விலைபெற்றவையுமான பக்ஷணங்களும் போஜனங்களும் பானங்களுமுள்ளதும், அனேக வகையான புஷ்ப மாலைகளும் சந்தனங்களும் அளவற்ற உயர்ந்த ரத்னங்களும் நிரம்பினதும். அமராவதிக்கு ஒப்பானதுமான அந்தக் கிரீடாப்பிரதேசத்தையடைந்து கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் உள்ளே பிரவேசித்தனர். ஜனமேஜயரே! எல்லா ஜனங்களும் தத்தம் விருப்பப்படி விளையாடினர். பருத்த நிதம்பங்களும் அழகிய பெரிய கொங்கைகளுமுள்ளவரும் அழகிய கண்களையுடையவருமான ஸ்திரீகளும் மதுபானத்தினால் துவண்ட நடையுடன் விளையாடினர். கிருஷ்ணார்ஜுனர்களின் மனைவிகளான சிறந்த மங்கையர்கள் காட்டிற் சிலரும் ஜலத்திற் சிலரும் வீடுகளிற் சிலருமாகத் தங்கள் தங்கள் விருப்பப்படி தாந்தாம் விரும்பின இடங்களில் கிரீடித்தனர். ஜனமேஜயமஹாராஜரே! கிருஷ்ணனுக்கு எப்போதும் அன்புள்ள பெண்ணரசியாகிய ஸத்தியபாமையும் த்ரௌபதியும் ஸுபத்ரையும் மதுமயக்கம் மிகுந்தவர்களாய் ஸ்திரீகளுக்கு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் தானம் செய்தனர். அங்கே சில பெண்கள் ஸந்தோஷத்துடன் ஆடினர். மற்றும் சிலர் கூவினர். வேறு சிலர் சிரித்தனர். சிலர் உயர்ந்த மதுவைக் குடித்தனர். ஒரு சிலர் அங்கே ஒருவரையொருவர் தகைந்தனர்; ஒருவரையொருவர் அடித்தனர். மற்றுமுள்ள சிலர் ஒருவருக்கொருவர் ரஹஸ்யங்கள் பேசினர். புல்லாங்குழல்கள் வீணைகள் மிருதங்கங்கள் இவற்றின் இனிய ஓசைகளினால் அந்த மாளிகையும் மிகவும் சிறப்புள்ள அந்த வனமும் நிரப்பப்பட்டன. அங்கே அவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கையில், கிருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸமீபத்திலுள்ள மிக்க அழகான ஒரு பிரதேசத்துக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜரே! மஹாத்மாக்களும் எதிரிகளின் பட்டணங்களை ஜயிப்பவருமாகிய கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள் அங்கே சென்று உயர்ந்த விலைபெற்ற ஆஸனங்களில் வீற்றிருந்தனர். முன் நடந்த பராக்கிரமச் செய்கைகளையும் மற்றுமுள்ள அனேக விஷயங்களையும் பேசிக்கொண்டு அவ்விருவரும் அவ்விடத்தில் மகிழ்ந்திருந்தனர். தேவலோகத்தில் அச்வினிதேவர்கள் இருப்பதுபோல அவ்விடத்தில் ஸந்தோஷமாக உட்கார்ந்திருக்கும் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிடம் ஒரு பிராமணன் வந்தான். பெரிய ஆச்சாமரம் போல உயரமானவனும், உருக்கிவிட்ட தங்கம்போன்ற நிறமுள்ளவனும், பசுமையும் செம்பட்டையுமாகப் பிரகாசிக்கின்ற மீசையும் உயரத்துக்குத் தகுந்த பருமனுமுள்ளவனும், பால ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவனும், மரவுரியுடுத்தவனும், ஜடை

யைத் தரித்தவனும், தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவனும், தன் சிவந்த ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவன் போன்றவனுமாகிய அந்தப் பிராமணன் காண்டவவனத்தை எரிக்கக்கருதிக் கிருஷ்ணார்ஜுனரை அடைந்தான். ஜ்வலிக்கின்ற அந்தப் பிராம்மணோத்தமன் அணுகிவரக்கண்டு, பிரபுவான கிருஷ்ணபகவான், இவன் அக்னியாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தார்; அர்ஜுனனும் கிருஷ்ணனும் உடனே எழுந்துநின்றனர்.

இருநூற்றுநாற்பத்தோன்பதாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காண்டவவனத்தை எரிக்கவேண்டுமென்று கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிடம் அக்னிவேண்டினதாக வைசம்பாயனர் சொல்ல, ஜனமேஜயர் அதன் காரணத்தைக்கேட்டதும், சுவேதகிராஜன் செய்த யாகத்தில் அதிக போஜனம் செய்ததனால் சக்தி குறைந்த அக்னி தன்சக்தி வருவதற்காகப் பிரம்மாவினிடம்வேண்ட, அவர்கொடுத்த வரத்தால் காண்டவவனத்தை எரிக்க ஆரம்பித்தும், அதற்கு ஏழுதரம் விக்கினம் வந்ததனால் கிருஷ்ணார்ஜுனரை ஸஹாயத்திற்காக வேண்டிக்கொண்டானென்று வைசம்பாயனர் சொன்னதும்.)

அந்தப் பிராமணன், காண்டவவனத்தின் ஸமீபத்திலிருக்கும் லோகவீரர்களாகிய அர்ஜுனனையும் யாதவ வீரராகிய கிருஷ்ணனையும் பார்த்து, 'கிருஷ்ணார்ஜுனர்களே! நான் பிராம்மணன்; எப்போதும் அதிக போஜனம் செய்பவன்; குறைவில்லாமல் போஜனம் செய்கிறவன்; உங்களிடம் யாசிக்கிறேன்; எனக்கு ஒரு திருப்தியைக்கொடுங்கள்' என்று சொன்னான். அவன் இவ்வாறு சொன்னவுடன், அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள், 'நீர் எவ்வகையான உணவினால் திருப்தியடைவீர்? அந்த உணவுக்காக முயலுகிறோம்' என்று அவனுக்குச் சொன்னார்கள். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அந்த அக்னிபகவான், எவ்வகை ஆகாரம் ஸித்தம் செய்யலாமென்று பேசிக்கொண்டிருக்கும் அவ்விரண்டு வீரர்களையும் பார்த்து, 'நான் அன்னத்தைப் புஜிக்க விரும்பவில்லை. என்னை அக்னியென்று அறியுங்கள். எனக்குத் தகுதியான ஆகாரமெதுவோ அதனை நீங்கள் கொடுங்கள். இந்தக் காண்டவவனத்தை எப்போதும் இந்திரன் காக்கிறான். அந்த மஹாத்மாவினால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவ்வனத்தை நான் கொளுத்த முடியவில்லை. இந்திரனுடைய ஸ்நேஹிதனாகிய தக்ஷகன் இனத்தாருடன் எப்போதும் இவ்வனத்தில் வஸிக்கிறான். அவனுக்காக வஜ்ரபாணி இந்தக் காட்டை ரக்ஷிக்கிறான். இந்தக் காட்டில் தக்ஷகனுடைய ஸம்பந்தத்தினால் இன்னும் அனேகம் பிராணிகள் காப்பாற்றப்படுகின்றன. நான் கொளுத்தவிரும்பியும் இந்திர

னுடைய பிரபாவத்தினல் கொளுத்தமுடியாதவனுக இருக்கிறேன். அவன் நான் எரிக்கிறதைக்கண்டு மேகங்களைக்கொண்டு ஜலத்தை வருஷிக்கச் செய்கிருன். அதனுலேதான், நான் எரிக்க ஆரம்பித்தும், எனக்குப் பிரியமான காட்டை நான் கொளுத்தமுடியவில்லை. அப்படிப்பட்ட நான் அஸ்த்ரங்கள் தெரிந்தவர்களாகிய உங்களைச் சகாயர்களாக அடைந்து காண்டவ வனத்தை எரிப்பேன். இந்த அன்னந்தான் யான் வேண்டினது. உத்தமமான அஸ்த்ரங்களை அறிந்த நீங்களிருவரும் அந்த மழைத்தாரைகளையும் எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள பிராணிகளையும் எங்கும் தடுத்துவிடுவீர்கள்' என்று சொன்னுன்" என்ருர்.

ஜனமேஜயர், "பிராம்மணரே! இந்திரனுல் காப்பாற்றப்பட்டதும் அனேகம் பிராணிகள் சேர்ந்திருந்ததுமான காண்டவ வனத்தை அக்னிபகவான் எரிக்கக்கருதினது ஏன்? அக்னி மிகுந்த கோபத்துடன் காண்டவ வனத்தைக் கொளுத்தினதற்குக் காரணம் சிறிதாயிருக்குமென்று நான் நினைக்கவில்லை. பிராம்மணரே! முனிவரே! முன்னே காண்டவவன தகனம் எவ்வாறு நடந்ததென்பதை நடந்தபடி விரிவாகக் கேட்க விரும்புகிறேன்" என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிருர். "வேந்தரே! பூமிக்கரசரே! அக்னி காண்டவவனத்தை எரித்ததற்குக் காரணத்தை நடந்தபடி நான் சொல்லுகிறேன்; எல்லாவற்றையும் கேளும். புருஷஶ்ரேஷ்டரே! ஸந்தோஷம். புராணத்திலுள்ளதும் ரிஷிகளாற் சொல்லப்பட்டதுமாகிய காண்டவவனத்தின் நாசத்தைப்பற்றிய இந்தக் கதையை உமக்கு உரைப்பேன்.

ராஜரே! இந்திரனுக்கொப்பான பலபராக்கிரமங்களுள்ளவனும், சாஸ்திரப்படி யாகஞ்செய்தவனும், தனக்கு ஈடு வேருருவனுமில்லையென்று சொல்லத்தக்க கொடையாளியும், சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய ஶ்வேதகியென்னும் கியாதிபெற்ற அரசனைப் பற்றிப் புராணத்திற் கேட்டிருக்கிருேம். அந்த ராஜா பன்னிரண்டு வருஷகாலத்திற்கு ஒரு யஜ்ஞதீக்ஷை செய்துகொண்டான். அவனுடைய அந்த ஸத்ரயாகத்தில் மஹரிஷிகளும் வேதவேதாங்கங்கள் தெரிந்த பிராம்மணர்களும் மிகுதியாக எப்போதும் சேர்ந்திருந்தனர். அவன் நிரம்பின தக்ஷிணையோடுகூடிய வேள்விகளையும் [1] மஹா யஜ்ஞங்களையும் செய்தான். அரசரே! அவனுக்கு ஒவ்வொருநாளும் யாகத்தைச் சேர்ந்த கிரியைகளைச் செய்வதிலும் அனேகமான தானங்களைச் செய்வதிலும் தவிர வேருென்றிலும் புத்தி செல்லவில்லை; அந்தப் புத்திமானுன அரசன்

1 தேவயஜ்ஞம் பிதிர்யஜ்ஞம் ரிஷியஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் மனுஷ்யயஜ்ஞம்.

ரித்விக்குக்களோடுசேர்ந்து இவ்வாறு யாகஞ்செய்துகொண்டிருந்தான். பிறகு, வெகுகாலத்திற்குப் பின், புகையினால் கண்கள் கலங்கின அந்த ரித்விக்குக்கள் களைப்படைந்து ராஜாவை விட்டனர். பிறகு, அரசன் அந்த ரித்விக்குக்களை வேண்டினான். கண் கெட்டுப்போனதனால் அவர்கள் யஜ்ஞத்திற்கு வரவில்லை. அதன் பிறகு, அரசன் அவர்களுடைய அநுமதியினால் அவர்களைச்சேர்ந்த வேறு பிராம்மணர்களை ரித்விக்குக்களாகக்கொண்டு அந்த ஸத்ர யாகத்தைப் பூர்த்தி செய்தான். இப்படி நடத்திக்கொண்டிருந்த அந்த மஹாத்மாவான அரசன் சில காலத்துக்குப்பின் ஒரு ஸமயத்தில் நூறு வருஷங்களிற் செய்யக்கூடிய ஒரு ஸத்ர யாகத்தைச் செய்ய நினைக்கும்போது அதை ரித்விக்குக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பெரும்புகழோனான அவ்வரசன், தனக்குவேண்டியவர்களுடன்கூட நமஸ்காரஞ்செய்தும் நல்ல வார்த்தை சொல்லியும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தும் மிகுந்த முயற்சிசெய்து விடாமல் பலமுறை ரித்விக்குக்களை வேண்டினான். அளவற்ற மஹிமையுள்ள அவர்கள் அவனுடைய அந்த விருப்பத்தைச் செய்யவில்லை. ராஜரிஷியான அவ்வரசன், கோபங்கொண்டு, ஆஶ்ரமங்களிலிருக்கும் அந்த ரித்விக்குக்களைப் பார்த்து, 'பிராம்மணர்களே! நான் பதிதனாயிருந்தாலும் உங்களுக்குச் சுஶ்ரூஷை செய்யாதவனாயிருந்தாலும் பிராம்மணர்கள் அருவருக்கத் தக்கவனாயிருந்தாலும் நீங்கள் என்னை உடனே விட்டுவிடுங்கள்; பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்வாறில்லாமையால், எனக்குள்ள யாகஶ்ரத்தையை இப்போது நீங்கள் தடைசெய்யவும் காரணமில்லாமல் என்னை விட்டுவிடவும் தகாது. பிராம்மணர்களே! உங்களையே சரணமடைந்திருக்கிறேன். அநுக்கிரஹம் செய்யக்கடவீர்கள். பிராம்மணோத்தமர்களே! எனக்குக் காரியமிருப்பதனால் உண்மையுள்ள பிரிய வசனங்களாலும் கொடுப்பதாகச் சொல்வதனாலும் உங்களைச்சந்தோஷப்படுத்தி உண்மையாக என் காரியத்தைப்பற்றிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறதை நீங்கள் செய்யவேண்டும். பிராம்மணோத்தமர்களே! அவ்வாறின்றி விரோதமே காரணமாக நீங்கள் என்னை விட்டுவிட்டால், எனக்கு யஜ்ஞம் செய்விக்கத்தக்க வேறு ரித்விக்குக்களிடம் செல்வேன்' என்று சொல்லி ஓய்ந்தான். வீரரான ஜனமேஜயரே! அந்த யாகம் செய்விப்பவர்கள், அந்த ராஜாவுக்கு யஜ்ஞம்செய்விப்பது தங்களால் முடியாமையால், கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்து, 'ராஜஶ்ரேஷ்டனே! உனக்குயாகக்கிரியைகள் இடைவிடாமல் தான் இருக்கின்றன. எப்போதும் அந்தக் கிரியைகளைச் செய்ததனாலேயே நாங்கள் களைத்துப் போனோம். குற்றமற்றவனே! இந்தச் சிரமத்தினாலேயே ஓய்ந்துபோன எங்களை விட்டு

விடவேண்டும். அவசரப்பட்டுப் புத்திப்பிரமைகொண்ட நீ ருத்திரரிடம் செல். அவர் உனக்கு யஜ்ஞம் செய்விப்பார்' என்று சொன்னார்கள். ஜனமேஜய ராஜரே! அவர்கள் நிராகரித்துச் சொன்ன சொல்லைக்கேட்டு, ஶ்வேதகியென்னும் அரசன், கோபத்தோடு கைலாஸ பர்வதம் சென்று கடுந்தவத்தை மேற்கொண்டு நியமத்தோடும் உறுதியான விரதத்தோடும் ஆசாரத்தோடும் கூடியவனாகி, உபவாசத்துடன் நெடுங்காலம் சிவபிரானை ஆராதித்துக்கொண்டிருந்தான். அவ்வரசன் சிலநாள் பன்னிரண்டாவது [1] முகூர்த்தத்திலும் மற்றும் சிலநாள் பதினாறாவது முகூர்த்தத்திலும் கிழங்குகளையும் கனிகளையும் ஆகாரமாகக்கொண்டான்.

ஶ்வேதகி ராஜன் மனத்தைச் செம்மையாகத் தியானத்தில் நிறுத்தி ஆறுமாதகாலம் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டும் இமைகொட்டாமலும் கட்டையைப்போல அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான். பாரதரே! அவ்வாறு பெருந்தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த அந்த ராஜஶ்ரேஷ்டனுக்கு, பகவானாகிய சங்கரர், மிகுந்த கிருபையுடன் பிரத்தியக்ஷமாகி, இனிய தும் கம்பீரமுமான வாக்கினால், 'புருஷஶ்ரேஷ்டா! எதிரிகளை வாட்டுகிறவனே! உன் தவத்தினால் சந்தோஷமடைந்தேன். உனக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும். ராஜனே! நீ விரும்புகிற வரத்தைக்கேள்' என்று சொன்னார். அந்தராஜரிஷி, அளவற்ற மஹிமையுள்ள ருத்திரருடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, அந்த மஹாத்மாவுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, 'தேவர்களுக்கெல்லாந் தேவரே! தேவஶ்ரேஷ்டரே! ஈஶ்வரரே! எல்லா லோகங்களாலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற பகவானாகிய உங்களுக்கு என்மேல் அருளிருக்குமாயின் நீங்களே எனக்கு யாகம் செய்விக்கக்கடவீர்கள்' என்று சொன்னான். பகவான், ராஜாவாற் சொல்லப்பட்ட இந்தச் சொல்லைக் கேட்டுக்கிருபைகூர்ந்து, புன்னகையுடன், 'அரசனே! யாகஞ்செய்விப்பது என்னுடைய வேலையன்று. நீயோ இந்த வரத்தை வேண்டி மிகப் பெரிய தவம் செய்திருக்கிறாய். ராஜனே! வீரனே! ஓர் உடன்படிக்கையின்மேல் உனக்கு யாகஞ்செய்விப்பேன். பன்னிரண்டுவருஷம் பிரம்மசரிய நியமத்துடன் இடைவிடாத நெய்த்தாரைகளால் அக்னிக்குத் திருப்தி செய்விப்பாயாயின் நீ என்னிடத்தில் விரும்புகிற வரத்தைப்பெறலாம்' என்றனர். சூலபாணியான ருத்திரரால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட சுவேதகிராஜன், அவர் சொன்னபடியே எல்லாவற்றையும் செய்தான். பன்னிரண்டாவது வருஷம் நிரம்பினபின், உலகங்களைச் சிருஷ்டிப்பவரும் மஹேஶ்வரருமான சங்கரர், திரும்பவும் வந்து, ராஜஶ்ரேஷ்டனான அந்த

1 ஒரு முகூர்த்தம் — இரண்டு நாழிகை.

ஸ்வேதகிராஜனைப்பார்த்து மிக்க அன்புடன், 'ராஜஸ்ரேஷ்டனே! உன்னுடைய முதன்மையான கிரியையினால் நான் ஸந்தோஷம் அடைந்தேன். வீரனே! யஜ்ஞஞ்செய்விப்பது பிராம்மணர்களுக்கு விதித்திருப்பதனால் நான் நேராக உனக்கு இப்போது யாகஞ்செய்விப்பதில்லை; ஆகிலும், பூமியில் எனது அம்சமாகவிருக்கும் சிறந்தசக்திமானான துர்வாஸஸ் என்று பெயர்பெற்ற மஹானுபாவரான பிராமணோத்தமர் உனக்கு யாகம் செய்விப்பார்; நீ ஸாமக்கிரிகளைச் சேர்க்கலாம்' என்று சொன்னார். இவ்வாறு சிவபிரான் சொன்ன சொல்லைக் கேட்டுத் திரும்பவும் தன் ஊருக்குவந்து ஸாமக்கிரிகளைச்சேர்த்தான். ஸாமக்கிரிகளைச் சேர்த்தபிறகு, ஸ்வேதகிராஜன், மறுபடியும் ருத்திரரிடம்சென்று வணங்கிக் கைகூப்பி நின்றுகொண்டு, 'மஹாதேவரே! எல்லாப் பொருள்களும் எல்லாக்கருவிகளும் உமது அனுக்கிரஹத்தினால் சம்பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எனக்கு யாகதீக்ஷை நாளைக்கு நடக்கவேண்டும்' என்று சொன்னான். மஹாத்மாவாகிய அவ்வரசனுடைய இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு, ருத்திரர், துர்வாஸரை அழைத்து, 'பிராம்மணோத்தமரே! இந்தச் சுவேதகிராஜன் மஹானுபாவன். இவ்வரசனுக்கு என்கட்டளையினால் நீர் யாகம் செய்விக்கக்கடவீர்' என்று சொன்னார். துர்வாஸமஹரிஷி ருத்திரரிடத்தில், 'அப்படியேயாகட்டும்' என்று சொன்னார். அதன் பிறகு, மஹாத்மாவாகிய அவ்வரசனுடைய அந்த ஸத்ரயாகமானது, விதிதவறாமலும் விதித்த காலந்தவறாமலும் சாஸ்திரோக்தமாக நிரம்பின தக்ஷிணையோடு நடந்தது. மஹாத்மாவான அந்த அரசனுடைய யாகம் முடிந்தபின், அந்த யஜ்ஞத்தில் தீக்ஷை செய்துகொண்ட ரித்விக்குக்களும் மிகுந்தமகிமையுள்ள சபையோருமாகிய எல்லாரும் துர்வாஸரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றனர். அப்போது மஹானுபாவனான அவ்வரசனும், மஹானுபாவர்களும் வேதங்களில் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பூஜிக்கவும் வந்திகள் துதிக்கவும் நகரத்து ஜனங்கள் எதிர்கொண்டழைக்கவும் தன்நகரத்தில் பிரவேசித்தான். இவ்விதமாகிய நற்செய்கையுள்ள அந்தராஜஸ்ரேஷ்டனான ஸ்வேதகியென்னும் ராஜரிஷி எல்லாராலும் சிலாகிக்கப்பட்டு வெகு காலத்திற்குப்பின் ரித்விக்குக்கள் ஸதஸ்யர்கள் எல்லாருடனும்கூட ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்றான். அவனுடைய ஸத்ரயாகத்தில் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் அக்னிபகவான் நெய்யைக் குடித்தான். ஓர் உறுதியான மனத்துடன்செய்த அந்த வேள்வியில் இடைவிடாத நெய்த்தாரைகளாலும் ஹோமம்செய்த அன்னத்தினாலும் அக்னிக்கு மிகுந்த திருப்தியுண்டாயிற்று. பிறகு, மற்ற யாரு

டைய ஹோமத்திரவியங்களையும் வாங்கிக்கொள்ள விரும்பவில்லை. வெளுத்த நிறமுள்ளவனாகவும் ஒளிமழுங்கினவனாகவுமானதால், அக்னி முன்போலப் பிரகாசிக்காமலிருந்தான். அதனால், அக்னி பகவானுக்கு வேறுபாடு உண்டாயிற்று. ஒளிகுறைந்து வாட்ட முண்டாயிற்று. அந்த அக்னிபகவான் தன் சக்திபோனதைக் கண்டு உலகங்களினால் பூஜிக்கப்பட்டதும் புண்ணியமுமான பிரம்மலோகத்திற்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் ஆஸனத்தி லிருந்த பிரம்மதேவரைக்கண்டு, 'பகவானே! ஸ்வேதகி ராஜனால் எனக்கு அதிக திருப்திசெய்விக்கப்பட்டது. அதனால், தெவிட்டல் அதிகமாக உண்டாயிருக்கிறது. அதை நிவிருத்திசெய்ய எனக்கு முடியவில்லை! ஜகத்பிரபுவே! ஒளியும் வலிமையும் குன்றியிருக் கிறேன். தங்கள் அனுக்கிரஹத்தினால் எனது இயற்கை நிலைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னான். எல்லா உல கங்களையும் படைப்பவராகிய பகவானான பிரம்மா, இவ்வாறு அக்னி சொன்னதைக்கேட்டுப் புன்னகையுடன் அக்னியைப்பார்த்து, 'மஹானுபாவனே! பன்னிரண்டு வருஷகாலம் ஒரு பாத்திரத்தி லிருந்து இடைவிடாத தாரையாக விழுந்த நெய்யையும் ஹோமஞ் செய்த அன்னத்தையும் நீ உண்டதனால் உனக்குத் தளர்ச்சி உண்டாயிருக்கிறது. தேவர்களுக்கு ஹவிஸுகளை வஹிக்கின்ற அக்னியே! திடீரென்று ஒளிகுன்றினமையைப்பற்றி உனக்குத் துயரம் வேண்டாம். மறுபடியும் ஸ்வபாவமாயிருப்பாய். காலம் வந்தபோது, உன்னுடைய அரோசகத்தை நான் போக்கிவிடுவேன். தேவர்களின் கட்டளையின்படி உன்னால் முன்பு எந்தக் காண்டவ வனம் முழுதும் நீறாகச் செய்யப்பட்டதோ அது தேவசத்துருக் களுக்கிருப்பிடமும் மிகக் கொடியதுமாயிருக்கிறது. அக்னியே! அதில் எல்லாப்பிராணிகளும் வஸிக்கின்றன. அவற்றின் கொழுப் பினால் திருப்தியடைந்த பிறகு, நீ உன் இயற்கையைப் பெறுவா யாக; நீ உடனே அதை எரிக்கச்செல்; இந்த நோயிலிருந்து விடு படுவாய்' என்று சொன்னார். பிரம்மாவின் வாயிலிருந்துவந்த இந்த வாக்கியத்தைக்கேட்ட அக்னி, மிகுந்த வேகத்துடன் ஓடி காண்டவவனத்தைச்சேர்ந்து முழுசக்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு காற்றினால் தூண்டப்பட்டுக் கோபத்துடன் அதிகமாக ஜ்வலித்தது. காண்டவவனம் எரிவதைக்கண்டு அங்குள்ளவைகள் நெருப்பை அவிக்க பெரியமுயற்சிசெய்தன. நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக் குமான யானைகள் கோபத்துடன் தங்கள் துதிக்கைகளினால் சீக்கிர மாக ஜலத்தையெடுத்து அக்னியை விரைவாக அவித்தன. அங்கே அனேகந் தலைகளோடுகூடிய பாம்புகள் மிகுந்த கோபமும் வேகமுங்

கொண்டு தலைகளால் ஜலத்தைக் கொண்டுவந்து தாரையாகத் தீயின்மேலே பொழிந்தன. ஜனமேஜயரே! இன்னும் அனேகம் பிராணிகளும் அவ்வாறே தத்தம் கருவிகளைக்கொண்டு முயற்சி செய்து தீயைச் சீக்கிரத்தில் அவித்தன. இவ்வாறாகவே, காண்டவ வனத்தில் எரிந்த அக்னி எழுமுறை திரும்பத் திரும்ப அவிக்கப் பட்டது.

இருநூற்றைம்பதாவது அத்தியாயம்.
காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் அக்னியினிடம் தேர், குதிரை, வில் முதலியவற்றை யாசித்தது.)

அந்த அக்னி, நினைத்தது நிறைவேறாமல் நிராசையாய்க் களைப் படைந்து கோபத்துடன் பிரம்மாவினிடம் சென்று அஃதனைத்தை யும் நடந்தவாறு தெரிவித்தான். அந்தப் பகவானாகிய பிரம்ம தேவர், சற்றுநேரம் ஆலோசித்து அக்னியைப்பார்த்து, 'குற்ற மற்றவனே! எந்த உபாயத்தினால் காண்டவவனத்தை நீ எரிக்க லாமோ அதனை நான் கண்டறிந்தேன். நீ சிலகாலம் பொறுத் துக்கொள். பிறகு, அதனை எரிக்கலாம். அந்தக் காலத்தில் நரநாராயணர்கள் உனக்கு உதவியாக இருப்பார்கள். அக்னியே! நீ அவர்களுடன் சேர்ந்து காண்டவவனத்தை எரிக்கலாம்' என்று சொன்னார். அக்னி, 'அப்படியே ஆகட்டும்' என்று அந்தப் பிரம்மா வுக்கு மறுமொழி சொன்னான்; ராஜரே! நீண்டகாலத்திற் குப் பின் அந்த ரிஷிகளாகிய நரநாராயணர்கள் அவதரித்திருப் பதை அறிந்து அந்தப் பிரம்மதேவர் சொன்னதை நினைத்து, மறுபடியும் பிரம்மாவினிடம் சென்றான். அப்போது, பிரம்மா, 'அக்னியே! இப்போது இந்த இந்திரன் விழித்துக்கொண்டிருக் கும் போதே நீ காண்டவவனத்தை எரிக்கலாம். அக்னியே! முதல் தேவர்களாகிய எந்த நரநாராயணர்கள் தேவகாரியார்த்த மாக மானிடலோகத்தில்வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனரோ அவர்களை அர்ஜுனனென்றும் வாஸுதேவனென்றும் உலகம் நினைக்கிறது. இதோ காண்டவவனத்தின் ஸமீபத்தில் சேர்ந்திருக்கும் அவர்களி டம் செல். காண்டவவனத்தை எரிப்பதற்கு உதவிசெய்யும்படி அவர்களைக்கேட்டுக்கொள். அப்போது தேவர்களால் காக்கப்பட் டிருந்தாலும் அந்த வனத்தை நீ எரிக்கலாம். அவர்களிருவரும் சேர்ந்து எல்லாப் பிராணிகளையும் இந்திரனையும் முயற்சிசெய்து தடுத்துவிடுவார்கள். எனக்குச் சந்தேகமில்லை' என்று சொன்னார்.

ராஜஸ்ரேஷ்டரே! இந்தச் சொல்லைக்கேட்டு அக்னி விரைவாகக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிடம்வந்து கேட்ட விஷயத்தை உமக்கு முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ராஜஸ்ரேஷ்டரே! அர்ஜுனன், அக்னி சொன்னதைக்கேட்டு, இந்திரனுடைய இஷ்டமில்லாமலே காண்டவவனத்தை எரிக்கவிரும்புகின்ற அந்த அக்னிபகவானைப்பார்த்து, அக்காலத்திற்குத் தகுதியான சொல்லைச் சொல்லலானான்.

'அக்னிபகவானே! என்னிடத்தில் சிறந்த திவ்யாஸ்திரங்கள் அனேகமிருக்கின்றன. அவைகளினால் அனேக இந்திரர்கள் வந்தாலும் நான் யுத்தம் செய்யமுடியும். ஆனால், யுத்தத்தில் வேகம் செய்யும்போது என்னுடைய வேகத்தைத் தாங்கக்கூடியதும் என் கைவன்மைக்கு ஒத்ததுமாகிய வில்லொன்று மாத்திரம் எனக்கு இல்லை. மேலும், ஓய்வில்லாமல் அனேக பாணங்களை வெகு சீக்கிரத்தில் விடுகின்ற எனது காரியத்திற்குப் பாணங்கள் மிகுதியாகவும் வற்றாமலுமிருக்கவேண்டும். நான் இஷ்டப்படி பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும்படி நடத்தத்தக்க தேருமில்லை. காற்றைப்போன்ற வேகமுள்ள வெண்மையான திவ்ய அஶ்வங்களையும் மேகத்துக்கு ஒப்பான ஒலியும் ஸூரியனுக்கொப்பான ஒளியுமுள்ள ரதத்தையும் நான் விரும்புகிறேன். அப்படியே, எந்த ஆயுதத்தினால் கிருஷ்ணன் யுத்தத்தில் நாகர்களையும் பிசாசர்களையும் கொல்லுவரோ அந்த ஆயுதம் ஒன்றும் கிருஷ்ணனுடைய சக்திக்குச் சரியானதாயில்லை. அக்னிபகவானே! அந்தப் பெரியவனத்தில் வருஷிக்கும் இந்திரனை நான் எந்த உபாயத்தினால் தடுக்கலாமோ உன் காரிய சாதகமான அதனை நீ சொல்லக்கடவாய். அக்னிபகவானே! மனுஷ்யனுடைய சக்தியினால் செய்யக்கூடியதை நான் செய்வேன். எனக்குப் போதுமான கருவிகளைக் கொடுக்கக்கடவாய்' என்றான்.

இருநூற்றைம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அக்னி தேர்முதலியவற்றை அர்ஜுனனுக்கும் சக்கரத்தையும் கதையையும் கிருஷ்ணனுக்கும் கொடுத்ததும், அவர்களனுமதியினால் அக்னி காண்டவவனத்தைக் கொளுத்த ஆரம்பித்ததும்.)

புகையைக்கொடியாகவுடைய அக்னிபகவான், அர்ஜுனனால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவுடன், அதிதியின் புத்திரனும் ஜலத்தில் வஸிப்பவனும் ஜலத்துக்கு அதிபதியுமான வருணனென்னும் திக்குப்பாலகனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்தான். அக்னி நினைத்ததைத் தெரிந்துகொண்டு வருணன் அவன்முன் வந்தான். திக்பால

ர்கள் நால்வரிலொருவனும் தேவஸ்ரேஷ்டனும் எப்பொழுதும் அழியாதவனுமாகிய வருணனுக்கு மரியாதைசெய்து, 'உனக்கு ராஜாவான சந்திரனுற் கொடுக்கப்பட்ட வில்லையும் இரண்டு தூணிகளையும் வானரக்கொடியோடுகூடிய ரதத்தையும் சீக்கிரம் கொடு. காண்டீவத்தினுல் பார்த்தனும் சக்கரத்தினுல் கிருஷ்ணனும் மிகப் பெருங்காரியம் செய்யப்போகின்றனர். அவற்றை இப்போதே நீ என்னிடம் கொடு' என்று சொன்னுன். வருணன், 'கொடுக்கிறேன்' என்றே அக்னிக்கு மறுமொழி சொன்னுன். ஆச்சரியப்படத்தக்கதும், மிகுந்த வன்மையுள்ளதும், புகழையும் பெயரையும் விருத்திசெய்வதும், எந்த ஆயுதங்களினுலும் வெல்லமுடியாததும், எந்த ஆயுதங்களையும் வெல்லுவதும், ஆயுதங்களெல்லாவற்றிலும் சிறந்ததும், எதிரிகளின் சேனைகளைக் கலக்குவதும், ஒன்றே லக்ஷங்களுக்குச் சரியானதும், ராஜ்யத்தைப் பெருக்குவதும், பலவகை நிறத்தாற் சோபிப்பதும், விசித்ரமானதும், மேடுபள்ளமில்லாததும், அடிபடாததும், நெடுங்காலமாகத் தேவர்களும் அஸுரர்களும் கந்தர்வர்களும் பூஜித்துவருவதுமாகிய உயர்ந்த வில்லையும், அம்புகள்குறையாத இரண்டு பெருந்தூணிகளையும், வெள்ளி நிறமுள்ளவையும் வெண்மேகம்போற் பிரகாசிப்பவையும் வேகத்தில் மனத்துக்கும் காற்றுக்கும் ஒப்பானவையும் பொன்மாலை போடப்பட்டவையும், கந்தர்வலோகத்தவையுமான நான்கு உயர்ந்த குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், அனுமக்கொடியுள்ளதும், வேண்டிய கருவிகளெல்லாமுள்ளதும், தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாததும், ஒளியுள்ளதும், கம்பீரமான சப்தமுள்ளதும், எல்லாவகை ரத்னங்களும் இழைத்திருப்பதனுல் அழகியதுமான ரதத்தையும் கொடுத்தான். மஹிமைபொருந்தினவரும் உலகங்களுக்குப் பிரபுவுமாகிய பிரம்மதேவர் சிறந்த தவத்தினுல் எதைப் படைத்தாரோ, எதன் உருவம் ஸூர்யனைப்போன்றதோ, ராஜாவான சந்திரன் எதன்மேலேறி அஸுரர்களை ஜயித்தானே, எது நீருண்ட மேகம்போலவும் பளபளப்பினுல் ஜ்வலிப்பதுபோலவும் இருக்கிறதோ அந்தச் சிறந்த ரதத்தை வானவில்லைப்போன்ற நிறமுள்ள கிருஷ்ணுர்ஜுனர்களிருவரும் அடைந்தனர். மிக அழகியதும் பொன்மயமாகியதுமான சிறந்த கொடிமரம் அதிலிருந்தது. ஸிம்மக்கொடிகளோடும் புலிக்கொடிகளோடும் கூடியவரும் திவ்ய சக்தியுள்ளவரும் நினைத்த ரூபமெடுப்பவரும் மிகுந்த பராக்ரமமுள்ளவருமான ஹனுமானென்னும் வானரவீரர் எல்லாவற்றையும் எரிக்கப்போவதுபோல அந்தக்கொடித் தலையிலிருந்து விளங்கினர். அந்தக்கொடியில் தங்கள் சப்தத்தினுலேயே எதிரி ஸைன்யங்களின் அறிவைக்

கெடுக்கும்படியான அனேகவிதமான பெரிய பேய் பிசாசு முதலிய பூதகணங்கள் இருந்தன. பலவகைக் கொடிகளினால் சோபிக்கின்ற அந்தச் சிறந்த ரதத்தை அர்ஜுனன் பிரதக்ஷிணஞ் செய்து, தேவதைகளுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, யுத்த ஸந்நாகத்துடன் கவசந்தரித்துக் கத்தி பிடித்து மணிக்கட்டில் உடும்புத்தோலாற் செய்த நாண்தடையும் விரலுறைகளும் கட்டிக்கொண்டு, புண்ணியஞ்செய்தவன் தேவ விமானத்திலேறுவதுபோல் அந்தத் தேரில் ஏறினான். முன்னே பிரம்மாவினால் சிருஷ்டி செய்யப்பட்டதும் தேவலோகத்ததுமான அந்தக் காண்டீவமென்னும் தனுஸையெடுத்துக்கொண்டபோது, அர்ஜுனன் ஸந்தோஷமடைந்தான். வீரனான அர்ஜுனன், முதலில் அக்னியைப் பூஜைசெய்து, பிறகு, அந்தத் தனுஸையெடுத்துத் தன் பலத்தினால் அதில் நாண்பூட்டினான். பலசாலியான அர்ஜுனனால் அதில் நாண்பூட்டப்படும்போது உண்டான சப்தத்தை எவர்கள் எங்கே கேட்டனரோ அவர்கள் மனமும் அங்கேயே பயமுற்றது. அர்ஜுனன், ரதத்தையும் வில்லையும் அம்புகள்வற்றாத பெருந்தூணிகளையும் அடைந்தபின் அதிகச் சக்திபெற்று, அக்னிக்கு உதவிசெய்ய உத்ஸாகமுள்ளவனானான். பிறகு, அக்னி, வஜ்ராயுதத்தை நாபியென்று சொல்லப்பட்ட நடுவாகவுடைய சக்ராயுதத்தையும் தனக்குப் பிரியமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தையும் கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தான். அப்போது, அவரும் சக்தியுடையவரானார். அப்போது, அக்னி, கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, 'மதுஸூதனரே! இதனால் மானிடரல்லாதவர்களையும் தேவர்கள் முதலியவர்களையும் நீர் யுத்தத்தில் ஜயிப்பது திண்ணம். இதனால் நீர் யுத்தங்களில் மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பிசாசர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் மேலாகவும் அவர்களை ஜயிப்பதில் ஸமர்த்தராகவும் ஆவீர். அதற்குச்சந்தேகமில்லை. மாதவரே! இது யுத்தத்தில் சத்ருக்களின்மேல் போடப்போடத் தடுக்கப்படாததாகவே சென்று எதிரிகளைக்கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உமது கைக்கு வந்துசேரும்' என்று சொன்னான். பிரபுவான வருணனும், அந்தக் கிருஷ்ணனுக்கு, இடியைப்போலச் சப்தமுள்ளதும் அஸுரர்களை அழிப்பதுமாகிய கௌமோதகியென்னும் பெயருடைய பயங்கரமான கதையைக்கொடுத்தான். அதன் பிறகு, அஸ்திரசஸ்திரங்களை நிரம்ப உடையவரும் ரதமும் த்வஜமுமுள்ளவருமான கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள், ஸந்தோஷத்துடன் அக்னியைப் பார்த்து, 'அக்னிபகவானே! தேவாஸுரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்துவந்தபோதிலும் நாங்கள் யுத்தம்செய்யச் சமர்த்தர்களாயிருக்கிறோம். தக்ஷகனுக்காக யுத்தஞ்செய்ய விரும்புகிற

இந்திரன் ஒருவனைமாத்திரம்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா?' என்றனர். அர்ஜுனன், 'சக்ரபாணியும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணன், யுத்தத்தில் சஞ்சரித்துச் சக்ராயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்வதனால் எதையும் சாம்பலாகச்செய்வார். ஜனார்த்தனர் செய்யக்கூடாத காரியம் மூன்று லோகங்களிலும் ஒன்றுமில்லை. அக்னியே! நானும் காண்டீவமென்னும் வில்லையும் அம்புகள் வற்றாத தூணிகளையும் எடுத்து யுத்தத்தில் உலகங்களையெல்லாம் ஜயிக்கச் சக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். மஹாப்பிரபுவே! இந்தக்காட்டை எல்லாப்புறமுஞ் சூழ்ந்துகொண்டு இப்போதே வேண்டிய அளவு நீ ஜ்வலிக்கலாம். உனக்கு உதவிசெய்வதில் நாங்கள் ஸமர்த்தர்களாயிருக்கிறோம். அறியாமையினால், இந்திரன் தேவக்கூட்டங்களுடன் காண்டவ வனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கு வருவானாயின், பாணங்களினால் அடிபட்ட அவயவங்களையும் குண்டலங்களையுமுடைய தேவசேனைகளின் ஹிம்ஸையைக் காண்பான்' என்று சொன்னான். கிருஷ்ணார்ஜுனர்களால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அக்னிபகவான் ஜ்வாலாரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு வனத்தையெரிக்க ஆரம்பித்தான். அக்னி, ஏழுஜ்வாலைகளுடனும் நாற்புறமும் சூழ்ந்துகொண்டு பிரளய காலத்தைக் காண்பிப்பவன்போலக் காண்டவவனத்தை எரித்தான். ஜனமேஜயரே! அக்னி, அந்த வனத்தைப் பிடித்து உட்புகுந்து மேககர்ஜனையைப்போலக் கர்ஜித்து எல்லாப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்தான். ஜனமேஜயரே! எரிக்கப்படுகின்ற அந்த வனத்தின் ரூபம், ஸூரியகிரணங்களினால் வியாபிக்கப்பட்ட மேருமலையின் உருவம்போல விளங்கிற்று.

இருநூற்றைம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(காண்டவவனம் எரிகிறதை அவிப்பதற்காக இந்திரன் மழை பெய்வித்தது.)

தேராளிகளிற் சிறந்தவர்களாகிய அந்தக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருவரும் இரண்டு ரதங்களிலேறிக் காட்டிற்கு இருபுறமும் நின்றுகொண்டு எல்லாத் திசைகளிலும் பிராணிகளுக்குப் பெரிய மரணத்தைச் செய்தனர். காண்டவவனத்தில் வஸிக்கின்ற பிராணிகள் ஓடிப்போவதை அந்த வீரர்களிருவரும் எங்கெங்கே கண்டனரோ அங்கங்கே எதிர்த்தோடினர். விரைவாக ஓடுகின்ற அவ்விரண்டு ரதங்களின் இடைவெளியை யாரும் பார்க்கவில்லை. அவ்விரண்டு தேராளிகளுடைய அவ்விரண்டு தேர்களும், ஒன்றோடொன்று

சேர்ந்தனவற்றைப்போற் காணப்பட்டன. காண்டவவனம் எரிக்கப்படும்போது அங்குள்ள அனேகம் பிராணிகள் பயங்கரமான கூச்சலிட்டுக்கொண்டு நாற்புறங்களிலும் மேலே கிளம்பின. அனேகம் பிராணிகள் தேகத்தின் ஒருபாகம் எரிந்தும், சில கொதிப்புற்றும், சில கண்கள் வெடித்தும், சில கைகால்கள் சிதறியும், மற்றும் சில அழிந்தும்போயின. சிலர் பிள்ளைகளையும் மற்றும் சிலர் தாய்தந்தைகளையும் வேறு சிலர் சகோதரர்களையும் கட்டிக்கொண்டு ஸ்நேஹத்தினால் விடமுடியாமல் அங்கேயே மரணமடைந்தனர். இன்னும் அனேகம் பிராணிகள் பற்களைக்கடித்துக்கொண்டு மேலே கிளம்பி அதிகமாகத் துள்ளி மறுபடியும் நெருப்பிலே விழுந்தன. ஆங்காங்கு இறகுகளும் கண்களும் கால்களும் எரிந்துபோய்த் தரையில்விழுந்து துடித்து இறந்துபோகின்ற பிராணிகள் காணப்பட்டன. நெருப்பினால் காய்ச்சப்பட்டுக் கொதிக்கின்ற தடாகங்களிலெல்லாம் இறந்துபோன ஆமைகளும் மீன்களும் காணப்பட்டன. அந்த வனத்திலுள்ள வேறு சில பிராணிகள் எரியும் சரீரங்களோடு பிரளயகாலத்தில் உருவங்களோடு வந்த அக்னிகளைப்போலக் காணப்பட்டன. அர்ஜுனன், மேலே கிளம்பின சில பறவைகளைப் பாணங்களினால் துண்டு துண்டுகளாக வெட்டி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் வீழ்த்தினான். அவை, எல்லா அங்கங்களிலும், பாணங்கள் தைத்துக்கொண்டவைகளாய்ப் பேரிரைச்சலிட்டு, வேகமாக எழும்பித் திரும்பவும் காண்டவவனத்திலேயே விழுந்தன. பாணங்களினால் கூட்டங்கூட்டமாக அடிக்கப்பட்ட காட்டுப்பிராணிகளின் பேரொலி சமுத்திரம் கடைகிற சப்தம்போற் கடுமையாகக் கேட்கப்பட்டது. ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியின் பெரிய ஜ்வாலைகள் ஆகாயத்திற் கிளம்பித் தேவர்களுக்குப் பெரிய நடுக்கத்தை உண்டாக்கின. தேவர்களும் ரிஷிகள் முதலிய மஹாத்மாக்களும் ஸ்வர்க்கவாஸிகளுமாகிய அனைவரும், அந்த ஜ்வாலையினால் சுடப்பட்டு, ஆயிரம் கண்களுடையவனும் தேவர்களுக்குப் பிரபுவும் அஸுரர்களைப் பீடிப்பவனுமாகிய இந்திரனிடம் சென்று, 'தேவேஸ்வரனே! இந்த மனிதர்களெல்லாரும் அக்னியினால் தகிக்கப்படுகின்றனர். இது என்ன? லோகங்களுக்குப் பிரளயம் வராமலிருக்குமா?' என்று கேட்டனர். ஹரிகளென்னும் குதிரைகளையுடைய இந்திரன், அவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டும் தான் பார்த்தும், காண்டவவனத்தை விடுவிக்கப் புறப்பட்டான். தேவர்களுக்குப் பிரபுவான இந்திரன், பலவிதமான பெரிய தேர்க்கூட்டத்தினால் ஆகாசத்தை மறைத்து மழையைப் பொழிந்தான். அப்போது இந்திரனால் ஏவப்பட்ட மேகங்

கள் காண்டவவனத்திற்கு நேராகத் தேரச்சின் அளவான நீர்த் தாரைகளை மிகுதியாகப் பொழிந்தன. அந்தத் தாரைகள் அக்னியின் சக்தியினால் காண்டவவனத்திற் படாமல் ஆகாயத்திலேயே வற்றிப்போயின. எவைவும் அக்னியைச் சேரவில்லை. பிறகு, அக்னியின்மேற் கோபமுற்ற இந்திரன், மறுபடியும், மஹாமேகங்களைக்கொண்டு மிகுதியாக ஜலத்தை வருஷிக்கச் செய்தான். அந்த வனம், அக்னிஜ்வாலைகளும் புகையும் மழைத்தாரைகளும் மின்னலும் மேகங்களும் சேர்ந்து பயங்கரமாயிருந்தது.

இருநூற்றைம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

காண்டவதாஹபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன் மழையைத் தடுத்ததும், தக்ஷகன்மனைவி தன் புத்திரனை விழுங்கி எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பும்போது அர்ஜுனன் அவள் தலையை அறுக்க இந்திரன் காற்றுமழையால் அர்ஜுனனை மயங்கச்செய்து தக்ஷகன் புத்திரனை விடுவித்ததும், கிருஷ்ணார்ஜுனரோடு இந்திரன் யுத்தம் செய்ததும்.)

பாண்டு புத்திரனாகிய அர்ஜுனன், உயர்ந்த அஸ்த்ரஸாமர்த்தியத்தைக் காண்பித்து, இந்திரன் வருஷித்த மழையைப் பாணவருஷத்தினால் தடுத்தான். அளவிடக்கூடாத மஹிமையையுடைய அர்ஜுனன், சந்திரன் பனியினால் மறைப்பதுபோல, அம்புகளினால் காண்டவவனத்தையெல்லாம் மறைத்தான். பாணப்பிரயோகம் செய்த அர்ஜுனன் பாணங்களால் மேற்பாகத்தை மறைத்தபோது, ஒரு பிராணியும் அங்கிருந்து வெளிப்பட முடியவில்லை. மஹாபலசாலியான தக்ஷகனென்னும் நாகராஜன் அங்கேயிருக்கவில்லை. அந்த வனம் எரிக்கப்படும்போது அவன் குருக்ஷேத்திரத்திற்குப் போயிருந்தான். பலவானாகிய அச்வஸேனனென்னும் தக்ஷகபுத்திரன் அங்கிருந்தான். அவன் தீயிலிருந்து விடுவித்துக்கொள்ளப் பெருமுயற்சி செய்தான். அவன் அர்ஜுனனுடைய பாணங்களால் தடுக்கப்பட்டு வெளியிற்போக முடியாமலிருந்தான். அவனை அவனுடைய தாயாகிய நாககன்னிகை விழுங்கிப் பின் விடுவிக்கத் தொடங்கினாள். அவனுடைய தலையை முன்னே விழுங்கினாள். அந்த நாககன்னிகை தன் பிள்ளையை விடுவிப்பதற்காக வாலை விழுங்கிக்கொண்டே மேலே கிளம்பினாள். அவள் போகும்போது, அர்ஜுனன் அவளுடைய தலையைக் கூர்மையும் அகலமுமான முனையுள்ள பாணத்தினால் அறுத்தான். அதனை இந்திரன் பார்த்தான். அச்வஸேனனை விடுவிக்கக் கருதின இந்திரன், காற்றுமழையினால் அர்ஜுனனை மயங்கச்செய்தான்.

அந்தக்காலத்தில் அஸ்வஸேனன் மாத்திரம் விடுபட்டான். (அர்ஜுனன்,) அந்தக்கொடிய மாயையைக்கண்டு நாகத்தினால் வஞ்சிக்கப்பட்டான். அர்ஜுனன் ஆகாயத்திலிருந்த பிராணிகளை இரண்டு மூன்று துண்டுகளாகத் துணித்தான். அந்த அஸ்வஸேனனை, அர்ஜுனனும் அக்னியும் கிருஷ்ணனும் கோபத்துடன், 'நீ நிலையற்றவனாகப் போகக்கடவாய்' என்று சபித்தனர். பிறகு, அர்ஜுனன் அந்த மோசத்தை நினைத்துக் கோபத்துடன் விரைவாகச் செல்லுகிற பாணங்களினால் ஆகாயத்தை மறைத்து இந்திரனோடு யுத்தஞ்செய்தான். யுத்தத்தில் கோபத்தோடிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு, இந்திரனும் ஆகாயத்தை முழுதும் மறைத்துத் தன்னுடைய உக்கிரமான ஐந்திராஸ்திரத்தை விடுத்தான். அப்போது ஆகாயத்திலிருந்து பெரிய கோஷத்தோடு கூடிய காற்று ஸமுத்திரங்களையெல்லாம் கலக்கிக்கொண்டு மழைத்தாரைகளை மிகுதியாக வருஷிக்கின்றவையும் இடிகளையும் மின்னல்களையும் கர்ஜனைகளையுமுண்டாக்குகின்றவையும் பயங்கரமானவைகளுமான மேகங்களை உண்டாக்கிற்று. பிரதிசெய்வதில் ஸமர்த்தனாகிய அர்ஜுனனும் அதைத் தடுப்பதற்காக உடனே வாயு அஸ்திரத்தை மந்திரத்தோடு பிரயோகித்தான். அதனால் இந்திரனுடைய இடிகள் மேகங்கள் இவற்றின் பலமும் ஒளியும் அழிக்கப்பட்டன. அந்த மழைத்தாரைகளெல்லாம் வற்றிப்போயின. மின்னல்கள் மறைந்தன. ஒரு நொடியில் ஆகாயத்தி லுள்ள கலக்கமும் இருளும் நீங்கின. குளிர்ந்த காற்று ஸுகமாக வீசிற்று. ஸூரியமண்டலம் எப்பொழுதும்போலப் பிரகாசித்தது. விரோதம் நீங்கினதனால் ஸந்தோஷமடைந்த அக்னி, பிராணிகளின் தேகங்களிலிருந்து பெருகின கொழுப்புக்களின் பிரவாகங்களினால் நனைக்கப்பட்டுத் தன் சப்தத்தை உலகமெல்லாம் பரவச் செய்துகொண்டு பலவகை ஜ்வாலைகளோடு ஜ்வலித்தது.

ஜனமேஜயமஹாராஜரே! காண்டவவனம் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களால் ரக்ஷிக்கப்படுவதைக் கண்டு கருடன்முதலிய பக்ஷிகள் அகங்காரத்துடன் ஆகாயத்தில் பறந்தன. கருடன், வஜ்ராயுதத்துக்கொப்பான சிறகுகளினாலும் மூக்கினாலும் நகங்களினாலும் கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் அடிப்பதற்கு ஆகாயத்திலிருந்து இறங்கினான். நாகர்கூட்டங்களும் கொடியவிஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டு ஜ்வலிக்கின்ற வாய்களுடன் அர்ஜுனனது சமீபத்தில் வந்துவிழுந்தன. அர்ஜுனன் தன் கோபாக்னியோடு கூடிய பாணங்களினால் அவற்றை அறுத்தான். அவை தேகநாசம் வரும்படி அந்த ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் விழுந்தன.

பிறகு, தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நாகர்களும், ஒப்பில்லாத இரைச்சலைச் செய்துகொண்டு, இரும்புக் குண்டுகளை உட்கொண்ட சக்கரயந்திரங்களையும் கற்களையும் கவண்களையும் கைகளில் ஏந்தி, கிருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் கொல்லக்கருதிக் கோபத்தினால் அதிக பராக்கிரமங்கொண்டு யுத்தஞ் செய்யக் கிளம்பினர். அதிகமாகப் பேசி ஆயுதங்களை வருஷித்த அவர்களுடைய தலைகளை அர்ஜுனன் கூரிய பாணங்களினால் சிதைத்தான். மிகவும் அதிகமான சக்தியுள்ளவரும் சத்துருக்களை அழிப்பவருமாகிய வாஸுதேவரும், தைத்யர்கள் தானவர்களின் கூட்டங்களுக்குப் பெரிய துன்பத்தைச்செய்தார். அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள மற்றுஞ்சிலர், பாணங்களினால் அடிக்கப்பட்டும் சக்கரத்தின் வேகத்தினால் தள்ளப்பட்டும், ஸமுத்திரம் கரையிலடங்கியிருப்பதுபோல அடங்கி நின்றனர். பிறகு, தேவர்களுக்கு ஈச்வரனும் அஸுரர்களை அழிப்பவனுமாகிய இந்திரன், மிகக் கோபித்து, வெள்ளை யானையிலேறி வஜ்ராயுதத்தை ஓங்கிக்கொண்டு, கிருஷ்ணார்ஜுனர்களினருகில் ஓடினான். அவன் வேகத்தோடு இடியையெடுத்து வஜ்ரமென்னும் அஸ்திரத்தை விடத் தொடங்கினான். அஸுரர்களை ஸம்ஹரிக்கும் இந்திரன், தேவர்களைப்பார்த்து, 'இவர் இருவரும் இறந்தனர்' என்று சொன்னான். அப்போது, தேவேந்திரனால் வஜ்ராயுதம் ஓங்கப்பட்டதைக் கண்டு, தேவர்களும் தம்தம் அஸ்த்ரங்களையெல்லாம் எடுத்தனர். ஜனமேஜயராஜரே! யமன் காலதண்டத்தையும், குபேரன் கதையையும், வருணன் பாசத்தையும் விசித்திரமான அசனியென்னும் அஸ்த்ரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டனர். முருகக்கடவுள் சக்தியாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு மகாமேருவைப்போல் அசையாமல் நின்றனர். அச்வினி தேவர்கள் ஜ்வலிக்கின்ற சோதிவிருக்ஷங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். தாதா என்னுந்தேவதை வில்லையும், ஜயனென்பவன் உலக்கையையும், மிகுந்த பலமுள்ள த்வஷ்டா மலையையும் கோபத்துடன் எடுத்துக்கொண்டனர். அம்சனென்னும் தேவதை சத்தியாயுதத்தையும் மிருத்யுவென்னும் தேவதை கோடாலியையும் எடுத்தனர். அரியமனென்பவன் பயங்கரமான பரிகாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு உலாவினான். மித்ரனென்பவன் முனையில் கத்தியுள்ள சக்ராயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு நின்றான். ஜனமேஜயராஜரே! பூஷாவும் பகனும் ஸவிதாவும் கோபித்து விற்களையும் கத்திகளையும் எடுத்துக் கிருஷ்ணார்ஜுனர்களை எதிர்த்தோடினர். மஹா பலசாலிகளாகிய ருத்திரர்களும் வஸுக்களும் மருத்துக்

களும் தங்கள் பராக்ரமத்தினால் பிரகாசிக்கின்ற விஶ்வேதேவர்களும் ஸாத்தியர்களும் மற்றுமுள்ள அனேக தேவர்களும் பற்பல ஆயுதங்களையெடுத்துப் புருஷோத்தமர்களான கிருஷ்ணார்ஜுனர்களை வதஞ்செய்யக் கருதி எதிர்த்துச் சென்றனர். அந்தப் பெருஞ்சண்டையில், பிரளய காலத்துக்கொப்பானவையும் பிராணிகளுக்குப் பயங்கரமானவைகளுமான அனேகம் புதிய அபசகுனங்கள் காணப்பட்டன. அவ்வாறு மிகக் கோபித்து தேவர்களுடன் வந்த இந்திரனைக்கண்டு, கிருஷ்ணார்ஜுனர்கள், பயமின்றியும் பின்வாங்காமலும் யுத்தத்தில் பகைவர்களால் எதிர்க்கமுடியாதவர்களாக விற்களை வைத்துக்கொண்டு நின்றனர். யுத்தத்திற்கு வந்த தேவர்களை யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களாகிய கிருஷ்ணார்ஜுனர்களிருவரும் கோபத்துடன் வஜ்ராயுதங்கள் போன்ற பாணங்களினால் அடித்தனர். தேவர்கள் பலமுறை எண்ணம் நிறைவேறாதவர்களாய்ப் பயத்தினால் யுத்தத்தை விட்டுவிட்டு இந்திரனையே அடுத்தனர். கிருஷ்ணார்ஜுனர்களால் தேவதைகள் தடுக்கப்பட்டதைக் கண்டு, இந்திரன் மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்து மறுபடியும் அவர்களோடு யுத்தஞ்செய்தான், அப்போது, அர்ஜுனனுடைய முன்னிலும் அதிகமான பராக்கிரமத்தை அறிய விரும்பி மிகப்பெருங் கல்மழையைப் பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிகுந்த கோபத்துடன் அந்தக் கல்மழையைப் பாணங்களினால் தடுத்தான். அதுவும் வீணாகச் செய்யப்படுவதைப் பார்த்து, இந்திரன், மறுபடியும் அந்தக் கல்மழையையே அதிகப்படுத்தினான். இந்திர புத்திரனான அர்ஜுனன் தன் பிதாவான இந்திரனைச் சந்தோஷப்படுத்துவதற்காக மஹாவேகமுள்ள அம்புகளினால் அந்தக் கல்மழையை அழித்தான். பிறகு, இந்திரன், மந்தர பர்வதத்திலிருந்து மரங்களுடன் கூடிய ஒரு பெருஞ்சிகரத்தை இருகைகளினாலும் பெயர்த்து அர்ஜுனனைக் கொல்வதற்காக அதனை அவன்மேல் எறிந்தான். பிறகு, அர்ஜுனன், மிகுந்த வேகமுள்ளவையும் ஜ்வலிக்கின்ற முனைகளுள்ளவையும் நேராகச் செல்லுகின்றவையுமான பாணங்களினால் மந்தரமலையின் சிகரத்தை ஆயிரம் துண்டுகளாக நாசஞ்செய்தான். அந்த மலை சிதறும்போது, அதன் உருவம், ஸூர்ய சந்திரர்களோடும் நவக்கிரகங்களோடுங்கூட ஆகாசம் சிதறிவிழுவதுபோலிருந்தது. அந்த மலையின் பெருங்கொடுமுடி காட்டில் விழுந்ததினால் அந்தக் காண்டவ வனத்திலிருந்த பிராணிகள் கொல்லப்பட்டன.

காண்டவதாஹபர்வம் முற்றிற்று.